

ret behandling, må opholdsstedets sygehusvæsen betale omkostningerne herved.

Reglen i stk. 6 tilsigter at gøre det muligt for indenrigsministeren i særlige tilfælde at bestemme, at visse behandlinger også skal kunne ydes vederlagsfrit på et sygehus uden for bopælskommunen eller det midlertidige opholdssteds sygehusvæsen. Der tænkes herved på, at der kan opstå behov for, at en række behandlinger bør ydes uafhængigt af patientens bopæl, således som det hidtil i vidt omfang har været praksis, f.eks. ved undersøgelse på ambulatorier for lungesygdomme (tuberkulosestationer) eller behandling og undersøgelse for veneriske og epidemiske sygdomme.

Bestemmelsen i stk. 7 tager sigte på fortsat at kunne fastsætte begrænsninger i omfanget af sygehusvæsenets almindelige ydelser i forhold til, hvad det skønnes rimeligt, at der udredes af patienten selv eller kan udredes af andre offentlige myndigheder som led i en social forsikringsordning eller på anden måde. Ifølge de gældende takstregulativer er f.eks. ekstra vagter eller enestueophold efter patientens egen begæring, undergivet særlig betaling, ligesom der for visse hjælpemidler, der af sygehuset medgives patienten efter udskrivningen, betales efter regning. I sådanne tilfælde er sygehuset dog i reglen patienten behjælpelig med at indgive ansøgning om hjælp efter revalideringsloven. Den foreslåede bestemmelse giver også mulighed for at opretholde bestemmelser om, at der for ophold på visse kuranstalter og lignende institutioner kun ydes et tilskud fra det offentlige til delvis betaling for opholdet, jfr. bemærkningerne til § 9, stk. 3.

Selvom den altovervejende del af sygehustakstsystemet ved gennemførelsen af § 7 a vil falde bort, vil reglen i sygehuslovens § 6 om kommunernes pligt til at udarbejde takstregulativer dog fortsat have betydning for så vidt angår de grupper, der ikke efter forslaget tillægges ret til vederlagsfri sygehusbehandling, navnlig udenamts-patienter, der ikke er henvist fra bopæls- eller opholdsstedets sygehusvæsen, og udlændinge, der ikke er dækket af internationale aftaler. Endvidere må betalingsregler fastsættes efter § 7, stk. 7, optages i takstregulativerne, ligesom det vil være hensigtsmæssigt, at det i takstregulativerne fastlægges efter hvilke principper, der skal ske betaling mellem to sygehuskommuner for behandling i henhold til § 7 a, stk. 5.

De foreslåede regler i § 7 a vedrører kun behandling på kommunale sygehuse, men det forudsættes, at der gennemføres tilsvarende ændringer i takstregulativerne for Røgshospitalet, Fødselsanstalten i Jylland, Finseninstitutet og statshospitalerne for sindslidende, hvorefter der også sikres de personer;

der hidtil er afkrævet indenlandsk selvbetalertakst eller sygekassetakst ret til vederlagsfri behandling på disse institutioner.

Til ny § 7 b.

Bestemmelsen omhandler retten til befordring eller befordringsgodtgørelse og afløser de hidtidige bestemmelser i sygeforsikringsloven. Herefter ydes der ifølge § 24, jfr. § 21, til nydende sygekassemedlemmer i gruppe A i sygdoms- og barselstilfælde befordring, henholdsvis befordringsgodtgørelse af den kommune, i hvilken medlemmet opholder sig, til indlæggelse eller ambulans behandling eller undersøgelse på og hjemtransport fra et kommunalt sygehus i opholdskommunen, hvorpå sygekassen har ret til nedsættelse af betalingen. Endvidere ydes den nævnte hjælp til nødvendig befordring til indlæggelse, ambulans behandling eller undersøgelse på og hjemtransport fra helbredelsesanstalter, specialafdelinger m.v., som ikke henhører under det almindelige kommunale sygehusvæsen, såfremt anstalten (afdelingen m.v.) af socialministeren er henført under bestemmelsen.

Befordringsudgifter, der afholdes af vedkommende sygehus m.v., herunder udgifter til transport mellem sygehuse, har ikke været omfattet af sygeforsikringslovens befordringsbestemmelser. Udgifter til transport af patienter mellem sygehuse er derfor hidtil uanset de pågældendes indtægtsforhold afholdt som en sygehusudgift i overensstemmelse med en række henstillinger fra indenrigsministeriet og sygehusrådet. Herefter er transport til (special)behandling på et sygehus i en fremmed kommune afholdt af den henvisende kommune, medens transport til sygehuset i bopælskommunen er afholdt af denne.

Ved § 7 b søges der skabt hjemmel for, at den personkreds, som ifølge § 7 a tillægges ret til vederlagsfri sygehusbehandling, også får ret til befordring eller befordringsgodtgørelse til og fra behandling eller undersøgelse. Der vil således ikke længere blive lagt en indtægtsmæssig grænse til grund for afgrænsningen af befordringsretten, idet det må anses for rimeligt, at retten til befordring eller befordringsgodtgørelse tilkommer befolkningen i samme omfang som retten til vederlagsfri behandling og undersøgelse på sygehuse. I denne forbindelse skal også henvises til, at ifølge lov nr. 282 af 7/6 1972 om svangerskabshygiejne og fødselshjælp ydes fribefordring til indlæggelse på sygehus i anledning af fødsel uanset indtægtsforhold.

§ 7 b, stk. 1, vedrører befordring til og fra kommunale sygehuse og de i § 9 nævnte institutioner og